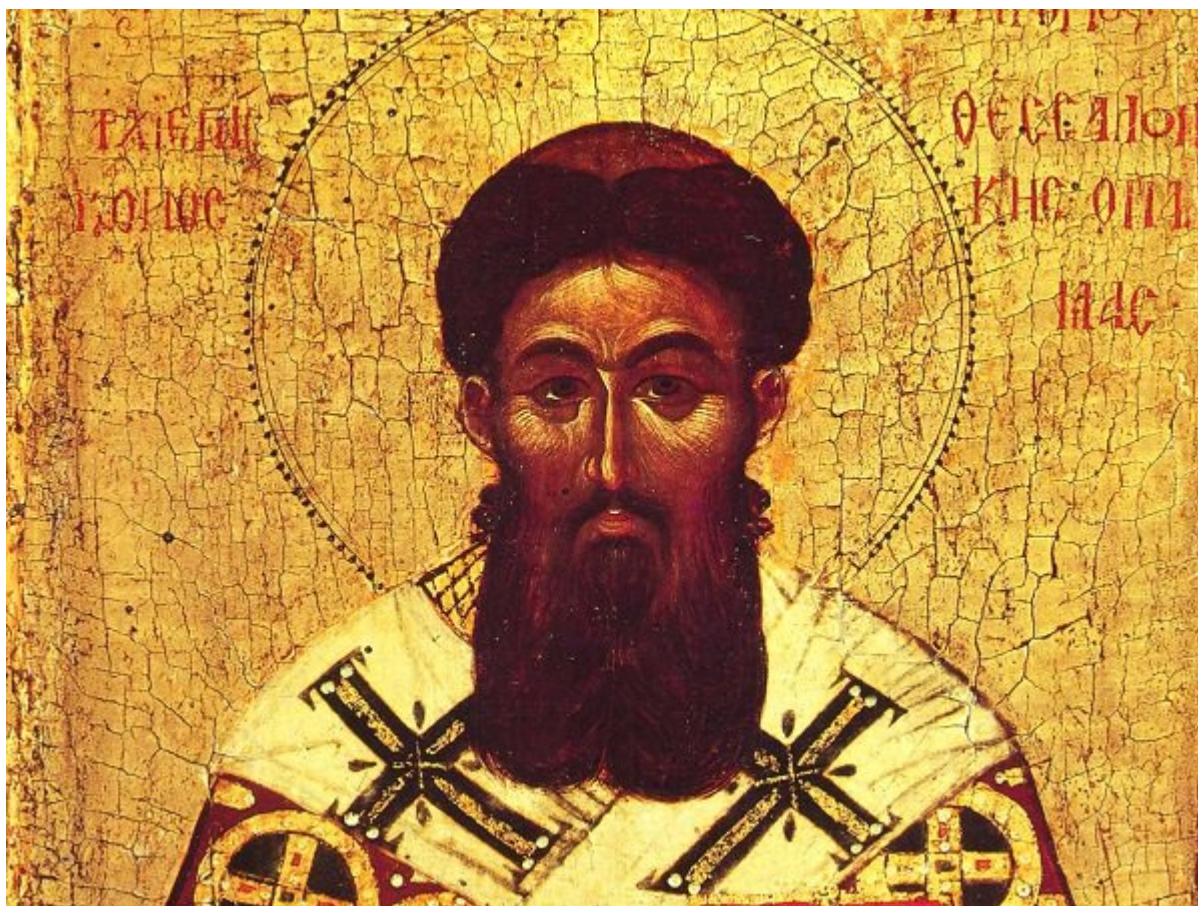

17 Μαρτίου 2020

Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, Άνεδειξε τον εαυτό του κατοικητήριο όλων των θείων χαρισμάτων!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

Συνέχεια από: <http://www.diakonima.gr/?p=486070>

Αλλά, ακόμα βέβαια και την μακροθυμία και την επιείκεια και τη χρηστότητα, ποιος είν' εκείνος που δεν θα τις εθαύμαζε, και μάλιστα όχι ευκαιριακά εκδηλούμενες, ούτε μονάχα στις ωραίες κι ευχάριστες στιγμές, αλλά σε κάθε περίπτωση το ίδιο καλά φυλαγμένες μέσα του, ακόμα και στις μεγάλες δυσκολίες, γιατί σαν φυσικά χαρίσματα είχαν ενσταλαχθεί μέσα την ψυχή του από την έντονη και καθημερινή του ενασχόληση με την καλλιέργεια των αρετών.

Όμως, και για τις πηγές των δακρύων, με τις οποίες όχι μόνο κάθε νύχτα, κατά το παράδειγμα του θεσπέσιου Δαβίδ, αλλά διαρκώς, επότιζε τη γη της καρδιάς του, καλλιεργώντας και αναδεικνύοντάς την ενώπιον του θεού γόνιμη και καρποφόρα, σαν χωράφι κατάφορτο από στάχια, σίγουρα κανείς δεν μπορεί να μιλήσει για το μέγεθός τους με ακρίβεια, αφού αυτό γινόταν από τον άγιο κρυφά μέσα στο μυστικό εργαστήριο των αρετών· πάντως όμως αυτό, όπως συμβαίνει με τις γάργαρες κι αστείρευτες πηγές, ήταν κάτι που δεν μπορούσε να κρυφτεί και φανερωνόταν κάθε φορά που οι περιστάσεις κατ' ανάγκην οδηγούσαν σ' αυτό.

Έτσι, λοιπόν, δοσμένος για πολύν καιρό στην αγαθή αδολεσχία με το θεό και στην πάλη για την αυτογνωσία, κρατώντας το νου μακριά από κάθε υλική μέριμνα,

συντροφιά με το καθαρότατο φως των Θείων ενεργειών και τις ελλάμψεις που εκείνο ρίχνει και καταυγάζει τον άνθρωπο, ζούσε πάνω στη γη σαν κάποιος που δεν έχει σάρκα, έτσι που όχι μόνο όλοι όσοι τον έβλεπαν, αλλά και αυτοί που ζούσαν μακριά και μόνο εξ ακοής τον ε γνώριζαν, να θεωρούν την όλη του ζωή και πολιτεία σαν κάτι θαυματουργικό.

Και, για να μη μακρηγορώ, παραλείπω όσα ενδιάμεσα είχα σκοπό να αναφέρω και που μονάχα η ατελή τους απαρίθμηση θα αρκούσε για να εγκωμιάσει τον όποιον άλλο, επειδή είχε καλλιεργήσει μέσα του στο έπακρο κάθε αντίληψη και αρετή, αναδεικνύοντας τον εαυτό του σε ζωντανό ναό του Θεού και κατοικητήριο όλων των θείων χαρισμάτων, δέχεται, ώριμος πλέον, αυτό το φοβερό και μεγάλο πράγμα του λέγεται ιεροσύνη σαν μύρο, θα μπορούσε να πει κανείς, του προσφέρθηκε μέσα σε διαυγέστατα και καθαρότατο σκεύος!

Από 'δω και μπρος όλο και μεγαλύτεροι κόποι από τους προηγούμενους τον περιμένουν, ώστε όχι μονάχα να τιμήσει την ύψιστη δωρεά της ιεροσύνης, αλλά και να φανερώσει προς τα έξω τον εσωτερικό φωτισμό του Αγίου Πνεύματος· γιατί πίστευε ότι και ως ιερέας πλέον, όχι απλά και μόνο όπως πριν, έπρεπε να είναι αυτοκυβέρνητος και με τη σάρκα υποταγμένη στις επιταγές του Πνεύματος, αλλά είχε κατανοήσει βαθιά και τούτο, ότι δηλαδή το να ζει κανείς εν ησυχία μόνος με το θεό είναι υψηλότερο, αγαθότερο και πιο ευάρεστο το να του προσφέρει σαν ζώσα θυσία τις αποκαθαρμένες από την αμαρτία ψυχές των πιστών, άξιες της Βασιλείας και της κληρονομίας Του, πράγμα άλλωστε του και ο ίδιος ο Χριστός, ο Λόγος του Θεού, μέσα από το φίλτρο της ιδιαίτερης αγάπης Του προς τον Πέτρο, τον κορυφαίο των Αποστόλων, φανέρωσε καθαρά, σαν δείγμα κατά κάποιον τρόπο και μαρτυρία, όταν του ζήτησε να ποιμαίνει τα πρόβατά Του.

Πολύ δε περισσότερο, αφού με κοινή τους ψήφο του το ζήτησαν τόσο ο ηγέτης όλων των μοναστών του Άθω, όσο και διακόσιοι τον αριθμό ξακουστοί για την αρετή τους και τα γεροντικά τους προσόντα επικεφαλής μοναχών, και από σεβασμό προς την αξία αυτών που τον ψήφισαν, αλλά και για το ότι ήταν ταιριαστή και δίκαια η αξίωσή τους, ακόμα δε και γιατί πολλά είναι τα κέρδη και λαμπρά τα βραβεία που ο αγωνοθέτης Χριστός επιφυλάσσει στους εκλεκτούς Του, εκούσια, και με πολλή θα λέγαμε την προθυμία, δέχεται λοιπόν να γίνει λειτουργός του Θεού· καίτοι, βέβαια, δεν ήταν ούτε αμάθητος ούτε άπειρος από την ποιμαντική δραστηριότητα, αν και ήδη είχε αρχίσει, με όχι μεγάλο αλλά σχετικά μικρό ποίμνιο να οδηγεί στο δρόμο του Θεού τα πρόβατά Του.

Επειδή, αν και πάντα του άρεσε να ασκείται μόνος του και να κάνει παρέα με το Θεό, όμως είχε κοντά και λίγους, λίγους υποταχτικούς έως δέκα τον αριθμό, ομόφρονες με αυτόν, που τους καθοδηγούσε στην πνευματική ζωή, υποδεικνύοντάς

τους το δρόμο που οδηγεί στον ουρανό, μαζί με τους οποίους, αντιμετωπίζοντάς τους και σαν συνεργάτες και πνευματικούς συναδέλφους, συγκρότησε και φροντιστήριο* ψυχών αρμονικά ταιριαστό στον αριθμό τους.

* Ιδρύει σκήτη (φροντιστήριο) στα ορεινά της Βέροιας με 12 μοναχούς (1326-31).

Απόσπασμα από την εγκωμιαστική ομιλία του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Νείλου, (1379-1388) για τον Άγιο Γρηγόριο Παλαμά, όπως δημοσιεύεται σε μετάφραση στο βιβλίο, ο «Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς και το κίνημα του Ησυχασμού», των εκδόσεων Αρμός. Μετάφραση Η.Γ. Πετρόπουλου, επιμέλεια, σχόλια Αλεξάνδρου Σ. Κορακίδη δρ. Θεολογίας.